

متن سخنان آقای دکتر رحیم عابدی

استاد بازنشسته دانشکده فنی دانشگاه تهران

در جشن شصتمین سالگرد تأسیس دانشکده فنی دانشگاه تهران

لوس آنجلس، کالیفرنیا

دوم مهرماه ۱۳۷۳

قبل از هر چیز خدمت حاضران گرامی و دوستاناران دانشکده فنی سلام عرض می‌کنم و از مدیریت برگزاری این گردهمایی فرهنگی سپاسگزارم و از آنجا که من خود را عضو خانواده دوستاناران دانشکده فنی تهران می‌دانم به خواسته دوستان لیبیک گفته و با ایراد سخنانی کوتاه مصدع می‌شوم:

با توجه به شرح زندگی و خدمات دانشگاهی‌ام که به استحضار رسید، درست به مدت پنجاه سال خدمات فرهنگی، بطور پیوسته هم درس خوانده و هم درس داده‌ام و در سال ۱۳۴۸ در سن ۵۵ سالگی بنا به تقاضای خودم بازنشسته شدم. یکی از مهمترین علل بازنشستگی زود رسم، این بود که آن آزادی آکادمیک و دانشگاهی که بشدت به آن علاقه داشتم در دانشگاه تهران از بین رفته بود و دیگر رؤسای دانشگاه و دانشکده نه از سوی استادان بلکه از سوی مقامات حکومتی و غیر دانشگاهی برگزیده شدند. از حق نباید گذشت که دانشکده فنی در طول عمر شصت ساله‌اش هیچگاه در جا نزد و تا آنجا که شرایط و امکانات محدود اجازه می‌داد برنامه‌های آموزشی خود را حتی المقدور نو و به سطح جهانی نزدیک می‌کرد. ولی باید اعتراف کرد که در قلمرو تحقیق و پژوهش درخشش چندانی پیدا نکرد.

اکثر فارغ‌التحصیلان این دانشکده که تنی چند از آنان در این مجلس حضور دارند و برای ادامه تحصیل یا برای کار به خارج از ایران سفر کرده‌اند با درخشندگی و موفقیت روبرو شده‌اند. آیا این نمی‌تواند شاهد گویا و نشانه ملموسی از این امر باشد که برنامه آموزشی دانشکده فنی لااقل در سطح نظری و تئوری زیاد از سطح جهانی‌اش بدور نمی‌باشد.

دانشکده فنی در بین سایر دانشکده‌های تابع دانشگاه تهران همواره موقعیت خاص و برجسته‌ای داشته و از حیث انضباط و دیسپلین دانشگاهی از جمله حضور مرتب استاد و دانشجو زیانزد بوده و مستعدترین داوطلبان در درجه اول به دانشکده فنی رغبت نشان می‌دادند. هیئت آموزشی دانشکده فنی در مقایسه با سایر دانشکده‌ها مناسب‌تر و کاملتر بوده و بیشتر استادان این دانشکده از مدارس عالی و پلی‌تکنیک‌ها و دانشگاه‌های معتبر و مشهور اروپا و امریکا فارغ‌التحصیل شده و در طول خدمتشان می‌کوشیدند با انجام سفرهای مطالعاتی سطح دانش خود را در رشته‌ای که تدریس می‌کردند نو و زنده نگهدارند.

بمناسبت تقارن زمانی این گردهمایی با هفتاد و پنجمین سالگرد تأسیس دانشگاه UCLA که دو ماه پیش در این شهر برگزار شد مناسب میدانم در مقام مقایسه نکاتی را بغرض برسانم:

از حیث طول عمر دانشکده فنی ۱۵ سال دیرتر از UCLA تأسیس گردیده یعنی به اندازه ۱۵ سال از UCLA جوانتر است. قاعدتاً میبایستی دانشکده فنی وضع پانزده سال پیش UCLA را داشته باشد. آیا واقعاً چنین است؟ به یقین فارغ‌التحصیلان دانشکده فنی که در اینجا کار می‌کنند بهتر می‌توانند پاسخ این سؤال را بدهند؛ که البته چنین نیست.

این تفاوت از کجا ناشی شده و چه عواملی در ایجاد این فاصله مؤثر بوده‌اند؟ در توضیح و توجیه این عوامل که باعث این تفاوت شده‌اند، توجه حاضران گرامی را به چند عامل مؤثر زیر جلب می‌کنم و یقیناً غیر از این عوامل می‌توان عوامل مؤثر دیگری برشمرد که از حوصله این گردهمایی خارج است و این امر خطیر وظیفه اهل تحقیق است که به تجزیه و تحلیل دقیق وضع پردازند و یکایک عوامل

مؤثر را ارزیابی کنند و بشناسانند.

من فی البداهه این چند عامل را به عنوان کلید و رمز این تفاوت و پیشرفت UCLA و سایر دانشگاه‌های معتبر دنیا میدانم که به اختصار بشرح یکایک آنها می‌پردازم:

عامل اول: کاردانی و بینش درست و سازنده و آینده‌نگر مدیران دانشگاه‌ها در تدوین و تنظیم برنامه‌های آموزشی و پژوهشی متناسب با پیشرفت علم و تکنولوژی در سطح روز جهانی آن.

عامل دوم: برخورداری کادر آموزشی و پژوهشی دانشگاه از یک امنیت اجتماعی و شغلی قابل قبول و پایدار که هرگونه دغدغه و اضطراب و نگرانی را از دل آنان زدوده و امید و علاقه آنان را به آینده و اعتلای دانشگاه تضمین کرده است.

عامل سوم: استقبال مدیریت دانشگاه‌ها از استعدادها و مغزهای مهاجر یا فراری از تمام قاره‌ها صرفنظر از رنگ پوست و نژاد و مذهب و وارد کردن آنان به کادر آموزشی و پژوهشی و بازگذارن راه ترقی و پیشرفت به روی آنان.

عامل چهارم: قبول کمکهای مادی بیدریغ و حمایت‌های معنوی ارباب صنعت از طریق ارجاع پروژه‌های عملی و فنی با تا مین هزینه انجام آنها که دست دانشگاه را در توسعه و انجام کارهای پژوهشی از حیث مالی باز می‌گذارد که این خود البته در نو شدن و زنده ماندن دروس دانشگاهی کمک می‌کند و دروس را از کهنگی و یکنواختی و تکرار مکررات نجات می‌دهد.

عامل پنجم: هدایای سخاوتمندانه ثروتمندان بصورت ساختمان و تجهیزات دانشگاهی و حتی پول نقد که بیگمان در ترقی و پیشرفت دانشگاه‌ها مؤثر می‌باشد.

بنابراین بر ذمه و عهده تمام ایرانیان تحصیلکرده مقیم خارج از کشور و پیشاپیش آنان تحصیلکرده‌های دانشکده فنی، که افتخار دیدار عده‌ای از آنان را در اینجا پیدا کردم، می‌باشد که رمز موفقیت و پیشرفت دانشگاه‌های امریکا و اروپا و حتی ژاپن را، اگر دسترس و امکان داشته باشند، بدرستی بشناسند و با توجه به شرایط محیط و امکانات فعلی ایران برنامه سازنده‌ای برای ایران که بسیار نیازمند آن است آماده کنند و بعنوان ارمغان یا خود به ایران ببرند و یا بهر ترتیبی که صلاح و ممکن بدانند در اجرا و پیاده کردن آن تلاش کنند ولی حق ندارند از مشکلات و موانع هراسی بدل راه دهند و بدانند که ما همه بخاک ایران و به مردم ایران مدیونیم و نباید نسبت به ادای دین خود دریغ و مضایقه داشته باشیم.

در انتظار و به امید آن روز که تمام دانشگاه‌های ایران و در پیشاپیش آنها دانشگاه تهران، که اکنون از حیث کمیت گسترش فوق‌العاده‌ای پیدا کرده‌اند، به همت و کوشش تحصیلکرده‌های مقیم خارج از کشور همراه با کارشناسان و متخصصان ورزیده به سطحی از آموزش و پژوهش دست یابند که با دانشگاه‌های تراز اول دنیا برابری کند و قابل مقایسه باشد.

با پوزش خواهی از اطاله کلام و به امید این که خسته نشده باشید موفقیت این گردهمایی فرهنگی را به دوستان دانشکده فنی تبریک می‌گویم.

